

∞ Ontwaken | Episode 4 ∞

Christian Deterink

Het was al diep in de nacht toen ze hun eindbestemming eindelijk in zicht kregen. Niet meer dan wat zwakke lichtjes verrieden in de uitgestrekte en grotendeels onbewoonde woestijn de locatie van de boerderij van de man op wie hij zijn hoop had gevestigd. Sjeik Behruz tuurde door het beduimelde portierraam het duister in en voelde zich opgelucht dat ze er bijna waren.

"Daar is het", zei hij tegen Tufayl naast hem. De jongeman knikte kort en stuurde de auto geconcentreerd over het verraderlijke rotsweggetje. Nog steeds wist Mazin niet of hij er verstandig aan had gedaan zijn beschermeling mee te nemen op deze gevaarlijke en ongewisse missie. Aan de andere kant had Tufayl erop gestaan hem te vergezellen en wist Mazin ook dat hij de enige was die hij echt kon vertrouwen. De rotsweg kronkelde het dal in en hun reisdoel lag nu recht voor hem. Mazin wist wat ze zouden aantreffen: geen lieflijke boerderij uit een prentenboek, maar het goed bewaakte omheinde complex dat paste bij de machtigste man van Israël.

Bijna een etmaal lang waren ze al aan het rijden; een helletocht door een land dat al decennia lang werd verscheurd door etnische en religieuze conflicten. De gevolgen daarvan had Mazin overal gezien. De kapot gebombardeerde huizen in Tyrus en Beiroet. Het niemandsland van de gedemilitariseerde zone. De eindeloze versperringen en controles bij de grens van Israël, die ze hadden weten te passeren met valse paspoorten. De vele wegversperringen in Israël zelf. De uitlopers van de bizarre Israëliëse 'veiligheidsmuur' op de Westoever. Het land was bezaaid met de soms nog verse littekens die het al ruim een halve eeuw durende conflict met zich mee had gebracht. Mazin was blij geweest toen ze uiteindelijk de rust en leegte van de Negev-woestijn waren ingereken, weg van al die mensen en die chaos die ze hadden geschapen.

"Ik ben trots op je, Tufyal", zei Mazin en hij draaide zijn hoofd naar hem om, "Je moet wel kapot zijn, na al die uren rijden." Hij glimlachte en raakte kort de schouder van de jongeman aan.

Tufayl beantwoordde kort de glimlach maar hij liet zijn aandacht geen moment verslappen. De jongen had zich blijkbaar heilig voorgenomen zijn mentor te brengen waar hij wilde en niets zou hem daarbij in de weg staan.

"We zijn bijna op onze bestemming", zei Mazin geruststellend.

Het afscheid van Rachida was onverwacht moeilijk geweest. Zijn vrouw was van al zijn plannen op de hoogte en zij was de enige die wist van zijn geheugenverlies. In de slaapkamer drukte ze zich dicht tegen hem aan en liet haar tranen in zijn overhemd druppelen. Minutenlang stonden ze alleen maar zo, elkaar stevig vastklemmend.

"Weet je wat het gekke is?", snotterde Rachel tenslotte, "Ik heb nooit echt van je gehouden. Ik zag je alleen maar als de man die me door mijn vader was toegewezen. Je was niet wreed tegen me, maar wel ongeïnteresseerd. Alsof iets je ervan weerhield liefde te geven. Maar hoe anders dat is geworden sinds je... ongeluk."

Mazin kon niet anders dan haar troostend in zijn armen te wiegen. Hoe kon hij onder woorden brengen dat hij, sinds hij haar voor het eerst had gezien in het ziekenhuis, van haar was begonnen te houden? Van die sterke en liefhebbende vrouw die ze was, achter die façade van sociale conventies waar vrouwen zich aan hadden te confirmeren.

"Ik kan je proberen tegen te houden, maar dat lukt toch niet", fluisterde Rachida.

"Ik kom terug, als God het wil", zei Mazin.

Met een blik verwrongen van verdriet en spijt keek ze hem diep in de ogen. In haar blik las Mazin dat ze hem niet durfde te geloven.

Ze waren op honderd meter van de toegang tot het complex genaderd, toen de auto opeens gevangen werd in een fel licht. Tufayl schrok en had moeite de auto op de weg te houden.

"Gewoon doorrijden", zei Mazin afgemeten met een hand voor zijn ogen. Het licht, waarschijnlijk een zoeklicht zijn vanaf de poort, bleef op hen schijnen, maar het doorrijden werd hen niet belemmerd.

"Stoppen", zei Mazin. In het felle licht zag hij een aantal silhouetten op hen toekomen. Vijf of zes soldaten. Hij herkende de vormen van de halfautomatische wapens op hun rug.

"Laat mij het woord doen", zei Mazin, die merkte hoe nerveus hijzelf was. Maar toen de eerste figuren de auto hadden bereikt, had hij zichzelf alweer geheel onder controle. Hij drukte op de knop waarmee het portierraam omlaag ging.

"Dit is verboden terrein", zei de soldaat die de auto in keek, "U mag blij zijn dat u niet onder vuur bent genomen."

Mazin wist meteen dat hij met een officier te maken had. Hij keek de man strak aan en zei: "Ik kom hier om Ehud Olmert te spreken."

"Meneer Olmert verwacht niemand!"

"Wel als u hem zegt dat sjeik Behruz Mazin hem wil spreken." Dat de officier schrok verbaasde Mazin niet. Zijn naam stond immers hoog in de lijst van meest gezochte terroristen van Israel.

"O-onmogelijk. U-u?", haperde de officier, even van zijn stuk gebracht.

"Kijk dan nog maar eens goed", zei Mazin, "En breng dan meteen Olmert van mijn komst op de hoogte."

De officier staarde hem besluiteloos aan. Misschien beseftte hij, dacht Mazin wrang, dat als hij Mazin hier ter plekke zou neerschieten, hij waarschijnlijk rijkelijk zou worden beloond door Israel. Tenslotte had je niet elke dag de kans om de hoogste leider van de Hezbollah te elimineren...

Eindelijk draaide de officier zich om, pakte zijn portofoon, en begon in het apparaat te blaffen. Tegelijkertijd gaf hij met enkele drukke armgebaren zijn ondergeschikten te kennen afstand te houden tot de auto.

Mazin keek Tufayl aan en zag duidelijk de angst op het gezicht van de jongen. Hij was bleek en de wallen onder zijn rode ogen verrieden dat hij uitgeput was.

"Hou vertrouwen" zei Mazin glimlachend. Maar ondertussen moest hij zich inspannen om niet zijn eigen angst te tonen. Hij probeerde zich Rachida en de kinderen, zijn geliefden, voor de geest te halen.

Farid, zijn oudste zoon, was degene geweest die hem uiteindelijk onbewust het laatste zetje had gegeven om tot deze missie te besluiten. Mazin had niet aan kunnen zien hoe hij -een zo veelbelovende en heldere jongen- al zo leek aangetast door de hele oorlog. Hij had de gedachte niet kunnen verdragen dat zijn zoon ook een uitzichtloze toekomst beschoren leek in een gewelddadige verzetsbeweging. Op de avond voor zijn afscheid had hij zijn zoon bij zich geroepen. Niet eens zozeer omdat hij verwachtte nooit meer thuis te komen, hield hij zichzelf voor, maar vooral om hem een paar lessen bij te brengen.

"Ik wil dat je goed voor je broertje en zusje zorgt als ik weg ben, Farid", was hij begonnen. De jongen knikte driftig. "Zorg dat jullie goed je best doen op school, dat is heel belangrijk!"

Meer instemmend geknik.

"En ik wil dat je dit goed begrijpt: Farid. Probeer niet als je vader te zijn. Doe me niet na. Er ligt geen glorie in oorlog. Ik ben niet trots op mijn rol daarin. Als jij me wilt tevreden stellen, moet je anders worden. Jezelf ontwikkelen, verder komen! Leren hoe je in vrede kunt samenleven. Buiten Hezbollah. Begrijp je dat?" Farid keek Mazin een beetje schichtig aan, alsof hij niet wist wat hij hiervan moest denken. Mazin zuchtte. Hij legde een hand op zijn schouder: "Oorlog is geen spelletje, Farid. Ik weet dat je graag vandaag al mee zou willen vechten, maar dat wil ik niet! Je hebt een toekomst voor je, laat die niet vervliegen!"

Farid knikte langzaam, tot er tranen in zijn ogen verschenen. Misschien was de boodschap ook te moeilijk voor hem, bedacht Mazin. Hij nam zijn zoon in zijn armen. Farid keek snotterend naar hem omhoog:

"Je komt toch wel terug, papa?"

Ze bevonden zich in een vrijwel lege kamer, op een tafel en een aantal stoelen na. Aan de ene kant zat Mazin, die probeerde ondanks de situatie zijn waardigheid te behouden. Zijn handen waren achter zijn rug geboid en vastgemaakt aan de spijlen van de stoel. Het was verre van de situatie waarin hij gehoopt had zich te bevinden. Aan de andere kant zaten de officier en een andere militair.

Ze waren uit de auto gehaald en door gewapende soldaten naar een bijgebouwtje geleid. Daar waren ze in een kelderruimte grondig gefouilleerd. Dat Mazin zelf ruw werd behandeld toen hij zich geheel had uitgekled was nog te verdragen, maar de weinig zachtzinnige aanpak van Tufayl verontwaardigde hem. "Breng me naar Olmert", riep hij, "Ik heb een vredesvoorstel bij me".

Maar de soldaten deden alsof ze het niet hoorden.

Uiteindelijk hadden ze zich weer mogen aankleden, waarna Tufayl werd weggevoerd. "Hij blijft bij mij", riep Mazin machteloos, maar niemand luisterde. Nog éénmaal had Tufayl omgekeken,

angstig en kwetsbaar. En toen was hij weg. "Wat is de werkelijk reden van uw bezoek?", vroeg de voor Mazin nog onbekende officier tegenover hem, waarschijnlijk de hoogst geplaatste in de kamer. Hij had het harde gezicht van de man die al zijn hele leven in het leger had gediend. Mazin zuchtte, "Zoals ik al eerder zei: om Ehud Olmert te spreken. Dat is heel belangrijk!" Mazin had allang verteld over zijn missie. Het mandaat dat hij uiteindelijk had losgekregen bij Hezbollah, de verregaande concessies die hij wilde doen voor vrede, de historische kans die Olmert zou worden geboden. Maar men leek niet in het minst onder de indruk.

"Wij maken wel uit wat belangrijk is", baste dezelfde officier, "U praat over mandaten en historische kansen. Maar dit is sprookjesland niet! Wie zegt dat u geen aanslag wilt plegen? Wie zegt dat u bent wie u zegt te zijn?"

Als op afroep stapte een soldaat met een verhit gezicht de kamer binnen. "Majoor Roth", zei hij toen hij een stapeltje papieren aan de hoogste officier overhandigde. Hij boog zich verder naar hem toe en fluisterde iets in zijn oor. De majoor knikte, wuifde de soldaat weg en nam de papieren snel door. Toen hij opkeek, meende Mazin een fleempje onbegrip te ontwaren in diens harde gezicht.

"U lijkt inderdaad de man te zijn voor wie u zich uitgeeft. En in uw auto zijn geen explosieven aangetroffen."

"Geloof u me nu?", Mazin probeerde autoriteit in zijn stem te leggen, "Ik weet dat Olmert dit weekend hier is. Wilt u nu zo vriendelijk zijn hem op de hoogte te brengen van mijn bezoek?" Enkele seconden bleef de majoor stil, maar toen begon hij smalend te glimlachen, "Denkt u echt dat wij u zoiets zouden toestaan? U bent één van de meest gezochte terroristen van het land!" "Ik kan de vrede brengen die Israel zo nodig heeft. Ik heb een mandaat!" "U? Ik denk dat u buiten zinnen bent. Hezbollah die de wapens neerlegt? Absurd! Nooit van mijn leven!"

"U weet heel goed welke macht ik heb!", zei Mazin scherp.

Roth lachte vilein, "Weet je wat ik denk? Ik denk dat u iets heeft opgelopen bij onze laatste aanslag op u! U heeft waanideeën. Wie zegt dat u nog enige macht over heeft binnen Hezbollah?"

"Laat me met Olmert praten, hij zal het begrijpen!"

"U toelaten bij onze premier? Ondenkbaar! Wat heeft u in uw hoofd gehaald hier naar toe te gaan?"

"Dat heb ik u gezegd! Informeer Olmert meteen van mijn aanwezigheid. Nu!" Mazin hoefde zijn boosheid niet te spelen. De majoor stond op en even dacht Mazin dat Roth nu echt het commando zou geven Olmert te halen en hem uit zijn boeien te bevrijden. Maar in plaats daarvan werd hij door Roth hard in het gezicht geslagen. Een ring aan diens vinger trok een lange snee over zijn wang. Maar het was niet de pijn die Mazin overrompelde. Dat was het plotselinge besef dat hij zijn plan niet zou kunnen verwezenlijken en dat hij hier niet meer levend uit zou komen.

In zijn ontzetting hoorde hij de bevelen die majoor Roth doorgaf aan zijn ondergeschikten maar half, "Breng hem weg en laat hem streng bewaken. Ik informeer de premier hoogstpersoonlijk dat we Mazin te pakken hebben. Zulk goed nieuws komt als geroepen in deze donkere tijden. Laten we God danken dat hij onze grootste vijand zich zo gemakkelijk aan ons heeft uitgeleverd."

Hij bewoog zijn hoofd omhoog en keek naar de blauwe hemel boven hem. Dezelfde blauwe hemel als op dit moment de zorgeloze bezoekers van het strand, dat niet eens zo ver weg moest zijn, zagen. Dezelfde hemel als ook zijn vrouw Rachida zou kunnen zien, als ze op dit moment door het raam naar buiten keek. Hoe kon iemand van hen vermoeden in welke uitzichtloze situatie hij zich bevond, hier staand op de binnenplaats van een militaire gevangenis in Tel Aviv? Hij volgde een groep meeuwen, die zich lui liet meevoeren door de luchtstromen. Misschien wel de enige wezens die ècht vrij zijn in dit land, bedacht hij wrang. Want de mensen in dit land -niet alleen hij, maar ook de Israëliische soldaten die zich voor hem in een rij aan het opstellen waren- waren verre van vrij. Allen zaten ze vast binnen de dwingende verbanden van deze waanzinnige samenleving en haar bloedige geschiedenis. Misschien, dacht hij, zou zijn plan hebben gewerkt als iedereen in dit land, net als hij, zijn geheugen had verloren.

Vermoeid leunde hij met zijn rug tegen de ruwe muur en hij bekeek afwezig hoe de soldaten, na enkele bevelen van een officier, hun geweren voor een laatste keer controleerden, doorlaadden en tenslotte losjes voor zich hielden met de loop naar de grond gericht. Mazin probeerde wanhopig niet te denken aan de verwoestende kracht van de kogels.

Een soldaat liep op hem toe en met een bijna verontschuldigende blik in de ogen bracht hij een zwarte stoffen zak omhoog. Mazin knikte de jongeman bemoedigend toe en volgde met intense blik hoe de soldaat de zak over zijn hoofd schoof. Een laatste glimp van diens uniform en toen was alles donker. Hij probeerde niet in paniek te raken en haalde enkele keren diep adem.

Een kleine drie maanden: zo lang had dus zijn leven geduurd, bedacht hij, zijn nieuwe leven in ieder geval. Mazin sloot zijn ogen en liet die tijd aan zijn geestesoog voorbijgaan, terwijl hij zich met al zijn kracht tegen de muur drukte, alsof hij er doorheen zou kunnen verdwijnen. Ergens hoorde hij stemmen, maar hij verstond het niet en hij kon ook niet zien wat er gebeurde. Hij hoefde het ook niet te zien. Hij probeerde zich het gezicht van Rachida voor zijn geest te halen, de vrouw van wie hij hield. Hoe erg zou ze lijden? Hij dacht aan Farid en probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat het met hem goed zou komen. Dat hij zijn vaders woorden zou onthouden. Maar waarom zou Farid niet worden vergiftigd met wraakgevoelens als hij eenmaal hoorde hoe zijn vader door de Israëliërs was geëxecuteerd?

Deze gedachten maakten Mazin vreselijk somber. Alles was voor niets geweest, alles was verloren... Net als Tufayl... Hij had gesmeekt om hem tenminste te laten gaan, maar zijn verhoorders hadden hem aangestaard alsof hij gek was geworden. Het besef schrijnde in hem als een krachtig gif. Zijn plannen waren in duigen gevallen: geen bespreking met Olmert, geen kans op een ontluikende vrede, geen einde aan de waanzin. Mazin besepte met pijn in zijn hart dat zijn dood waarschijnlijk betekende dat Sayad de nieuwe leider van Hezbollah zou worden. De meest rabiate jodenhater van hen allemaal. Hoe cynisch was dat? Een luide stem doorbrak zijn gedachten. Hij verstond het deze keer; "Aanleggen". Hij stelde zich voor hoe de soldaten de geweren hieven. Nog maar enkele seconden voor de kogels hem zouden doorboren. Mazin kneep wanhopig zijn ogen dicht en vroeg zich vertwijfeld af waar het mis was gegaan. Toen scheurde het gekraak van de schoten de lucht open.

